

Ett par utan manus

Framför dig på det rustika köksbordet står en stor blombukett i en vas i blått glas. Du fick många blombuketter när den senaste årsringen placerades i ditt liv. Den här enda buketten är fortfarande fräsch. Du fick den från före detta arbetskamrater på förlaget. Men du önskar att avsändaren var någon annan.

Hela livet, ja hittills må tilläggas, livet är ju inte slut ännu, har du gått och planerat och väntat och önskat att träffa någon och när du äntligen träffat denna någon har du planerat och väntat och önskat att kärleken skulle vara besvarad. Det har den aldrig blivit.

Första gången du såg henne såg inte hon dig.

Andra gången hade du mobiliserat viss charm.

Tredje gången sa hon något om vädret.

Du svarade att det snart är semester. Helt irrelevant, eftersom du har varken semester eller jobb. Korrekturerna uppe i lägenheten, en ynklig efterbörd från förlagshuset, var inte värt att nämna. I stället gav du en målande beskrivning av Österlen, Öland och Örebro.

– Samlar du på sådant som börjar på Ö, sa hon.

Det visade sig att hon var från Örebro. Två månader senare hade ni tvätttid samtidigt. Ja, tvättstugan har kapacitet för två hushålls bokningar parallellt. I två avdelningar, så att säga.

– Här skulle man kunna tvätta manus.

Det var hennes replik, inte din.

Det blev flera trevliga, otvungna samtal. Du bestämde dig för att inte göra något förhastat. Ni var ju ändå grannar. Och du visste inte hur intresserad hon var. Du visste inte ens om hon bodde ensam. Men antagligen gjorde hon det. "Susanna Vrede", stod det på dörren.

Under ett pass i tvättstugan, medan tumlaren och torkskåpet fick gå en extra omgång, du gjorde allt för att förlänga vistelsen, och hon gjorde något ärende till sitt förråd, tog du fram telefonen och började googla på hennes namn. Så fort något verkade av intresse, klickade du vidare tills du fick fram hennes adress på hitta.se

Men den visste du ju redan.

Du kunde läsa vilka som var hennes grannar. Du själv till exempel.

Du kunde läsa om medelinkomsten i ert område och hur de flesta hade röstat i senaste kyrkovalet och var närmaste frisersalong låg.

Så långt i din sökning kom hon tillbaka.

– Det dånar som om tunnelbanan gick här på gården, sa hon.

Ni tittade ut genom fönstret och såg fastighetsskötaren komma dragande med tre skramlande vagnar, tre vagnar med löst galler på sidorna. Ni stod kvar vid fönstret omotiverat länge. Du råkade luta ditt huvud mot hennes.

Det var en kort stund, men tillräckligt länge för att känna en hårlock, en doft av något schampo eller någon tvål eller något annat som hon försett sig med. Du levde på denna kroppskontakt länge. Hon kunde ha flyttat på sig. Det var du som flyttade på dig.

Därpå hände det två gånger att du blev ensam i tvättstugan de där eftermiddagarna. Hade hon övergett dig? Så möttes ni av en slump en kväll i entrén. Det var hon som påpekade att det var länge sen och tänk vad tiden går, och hon hade fått ställa in sin rutintvätt. För mycket jobb.

Själv var du ju dagledig, bortsett från korrekturet, och det verkade som hon också var det, trots att hon inte hade åldern inne.

– Du kanske är någon sorts frilans, försökte du.

– Det kan man säga. Jag översätter centrallyrik från polska.

Och nu hade hon varit upptagen av möten med en nybildad sektion för just centrallyriker. Eller dess översättare då.

Visst var något på väg att hända i detta samtal. När det var dags att dela på er och gå var och en till sin singellägenhet undrade hon om ni inte skulle ta en fika någon dag.

– Nu när det var så länge sen, sa hon.

Ditt hjärta började rusa. Men inte så länge faktiskt. Vart tog glädjen vägen? Yr blev du inte heller och du vågade inte formulera de gängse scenarier som brukar dyka upp i skallen, inte någon bild av museibesök och synnerligen inte det där som kunde ske i sängen efter ett sista avsnitt av en HBO-serie.

Nej, sakta i backarna. Nu insåg du att först av allt behövde du sätta dig in i den polska centrallyriken. Ordentligt. Det skulle ta sin tid. Så du svarade:

– Fika, ja. Men vi får nog vänta ett tag.

Efter det replikskiftet valde ni båda att skaffa var sin tvättmaskin. Tvättstugan blev arena för andra hyresgästers möten.

Text: Jan-Ewert Strömbäck

Bild: Helena Östlund

